

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Assertionvm Theologicarvm Sfortiae Pallavicini Sacrae Theologiae Professoris in Collegio Romano Societatis Iesv. Libri Qvinque

De Sacramentis

Pallavicino, Sforza

Romæ, 1650

Cap. 10. Qualis intentio conditionata sufficiat ad valorem Sacramenti; vbi etiam de valore intentionis conditionatæ ad inducendam obligationem in genere: & de applicatione sacrificiorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38948

C A P V T X.

Qualis intentio conditionata sufficiat ad valorem Sacramentis ubi etiam de valore intentionis conditionatae ad inducendam obligationem in genere: & de applicatione sacrificiorum.

117 **A**liquæ conditiones tacitè intelliguntur, & hae si exprimantur, non dicuntur reddere actum conditionatū. Vt. ex. g. *si tu non es baptizatus: si verè vis baptizari, &c.* Licet tamen actus gestus cum expressione conditionum tacitè inhaerentium non sit conditionatus apud iuristas, quia in
ordi,

ordine ad obligationes perinde habetur ac si esset absolutus, nec exprimeret conditionem ullam per suam entitatē intrinsecam, vocatur tamen conditionatus philosophicè, & theologicè, quia habet modum tendendi diuersum entitatiuè ab absoluto. Nec debet vsurpari quando nulla est prudens suspicio de talis conditionis defectu; Eam enim suspensionem indicant prædicta verba conditionata, ut patet ex vsu contractuum humanorum.

118 Vbi verò ea prudēs suspicio adesset, adhiberi debet prædicta forma conditionata; Ratio tamen huius rei non est, ne aliòqui locutio diuina sit falsa; hoc enim quippe, quod

quod est impossibile nullo modo sequitur, etiam si forma Sacramenti enunciatur absolute, & tamen re ipsa deficiat aliqua conditio ad Sacramentum necessaria; siquidem in tali casu Deus per ministrum non loquitur, etiam si minister dicat, Deum tunc loqui per os ipsius. Verior ergo ratio cur debeat adhiberi ea forma conditionalis quando prudenter dubitatur de alicuius conditionis essentialis defectu, est, quia spectat ad reuerentiam erga Deum, ut non affirmemus, nos esse procuratores Dei, nec geramus eius personam, quoties incertum moraliter est, an habeamus talem facultatem à Deo, qualem facultatem non habere-

MUS

mus, si conditio illa tunc forte deficeret :

119 Circa reliquas conditiones communis doctrina recentiorum est, præteritas, & præsetes posse validè apponi, futuras nō posse. Secūda pars probatur; nec enim Deus dedit ministris facultatem suspendendi valorem, adeòque effectum Sacramenti; ex innumeris absurdis quæ sequerentur, vt consideranti patebit. Hæc tamen ratio euincit quidem, non posse apponi pro conditione ipsum euentum, formaliter futurum, non autē non posse apponi pro conditione necessitatem, & certitudinem præsentem illius euentus. In quo sensu validè apponeretur hæc conditio, *si*
da.

dabitur iudicium vniuersale, si mortui resurgent &c. hoc est, si nunc datur aliquid habens essentialem connexionem cū futuritione horum euentuū, ac proinde verificans propositiones, quæ illos futuros affirmant.

120 Quantum verò spectat ad cōditiones præteritas & præsentis, supradicta regula non videtur vniuersaliter vera; aliòquin posset baptizari puer sub hac conditione, *si es prædestinatus, vel, si Deus videt hunc baptismum tibi profuturum ad salutem.* Et tamen id fieri non posse probatur à posteriori; nā si talis baptismus esset validus, sequeretur quod ita baptizatus non haberet libertatem vt damnare-

tur

tur ex aliquo peccato suppo-
nente baptismum, & obliga-
tiones ex baptismo proueniē-
tes. Si enim damnaretur ex
eo peccato, iam falsificaretur
ea conditio dependenter à quā
et non aliter recepit baptis-
mum, ac proinde supposito
tali baptismo, & tali peccato,
sequeretur eum esse baptiza-
tum, & non esse baptizatum.

121 Ratio autem à priori
cur baptismus ita collatus ef-
set irritus, est, quia, vt aliàs di-
ximus, nullus effectus potest
determinari à conditione cu-
ius determinatio pendeat ali-
quo modo ab ipso effectu: alio-
quin in determinatiuis dare-
tur circulus vitiosus, & idem
determinaret mediatè se ip-
sum ad existendum. Idcirco

re,

regulariter quidem possumus
apponere validitati actus ali-
quam conditionem præteri-
tam, quia nullum præteritū
naturaliter potest determina-
ri ab euentu subsequenti; hæc
tamen regula duplicem ha-
bet limitationem. Altera est
in actibus diuinis (qui tamē
non sunt propriè præteriti, sed
durāt indiuisibiliter per æter-
nitatem). Sic ergo, si est aliquis
actus scientiæ vel volitionis
diuinæ qui vtcumque sit de-
terminabilis ex suppositione
alicuius effectus creati; licet
ille actus diuinus hoc ipso
quod est nunc, fuerit ab æter-
no, tamen secundum illam
denominationem contingen-
tem (quidquid tandem illa
sit) non potest determina-

re

188 *Liber Sextus*
re talem effectum.

121 Ità, quoniam est in
potestate pueri etiam ex sup-
positione baptismi eo malè v-
ti, & damnari per peccata
essentialiter supponentia be-
neficium gratiæ baptismalis,
est etiam aliquo modo in eius
potestate facere, vt non sit
prædestinatus, vtque Deus
non viderit eum benè vsurū
baptismo. Ergo non potest ab
his cōditionibus determinari,
& pendere, an ipse sit baptiza-
tus nec ne.

122 Altera limitatio, quæ
ad primam consequitur, est,
quod ne omnis quidē creatura
conditio præterita possit vali-
dè apponi, si ea pendet essen-
tialiter ab aliquo ex eiusmodi
actibus internis diuinis cu-

iuf-

iufmodi conditio effet diuina
reuelatio de huiufmodi præ-
definatione, vel de tali scien-
tia conditionata. Quocircà nō
effet validus baptifmus col-
latus fub hac conditione, fi
Deus reuelauit alicui Beatorū,
Te effe prædefinatū, nifi fortè
hæc conditio verificaretur cū
omnimoda independentia à
validitate huius baptifmi: ve-
luti fi Deus decreuiffet, &
reuelaffet, fe velle faluare hūc
puerum, etiam fi hic & nunc
validè non baptizaretur, per
alia media.

123 Regula igitur vni-
uerfalis eft, quā indicauimus;
hoc eft nullum actum, adeoq;
nec Sacramentum, nec con-
tractum, poffe pendere à con-
ditione cuius determinatio
ali-

aliquo modo pendeat ab ipso actu, vel ab aliquo effectu, qui sit posterior natura ad talem actum. Et hoc idem valet in omnibus effectibus physicis; Qui nimirum non possunt determinari ab aliqua conditione determinanda ab ipsis effectibus. Et per id solui possunt multi paralogismi. Ex.g. supposita veriore sētētia quod locutio Angelica fiat per actum voluntatis, quò Angelus velit significari tale suum certum conceptum alteri Angelo; qua voluntate posita Deus, vt author nature excitet cognitionē huius rei in illo altero Angelo; fac Michaelē habere hunc actum, *volo dicere hoc Gabrieli, s; Gabriel nunc me alloquitur* (hoc est,

est, si habet voluntatem aliquid
mibi significandi in hoc instāti)
& è conttario Gabrielem ha-
bere hunc actum. Volo dicere
hoc Michaeli, si Michael me
nunc non alloquitur; Videtur
difficile statuere quid tunc
sequeretur, nā hoc ipso quod
concedas vnum, infertur op-
positū, vt considerāti patebit.
Sed solutio sita est in hoc:
Vterq; actus in tantūm posset
habere physicam efficaciam,
inquantūm poneret pro con-
ditione, vel allocutionē alte-
rius, vel negationem illius,
non quomodo documque, sed vt
omninò independentes ab
obiecto cui apponitur pro cō-
ditione, id est ab allocutione
sui met erga illum alium An-
gelum. Et quoniam tunc in
neutro

neutro verificatur illa cōditio (neuter enim vult poni aut nō poni allocutionem suam erga alterum, nisi dependentem ab allocutione, vel non allocutione alterius) ideò neutrius voluntas ita conditionata potest esse effectiuè efficax; ac proinde neuter alterū re ipsa alloqueretur, a deoque neutri Deus vt auctor Naturæ significaret mentem alterius.

124. Exijs, quæ diximus de conditione apponibili Sacramentis, colligitur aliqua regula etiam super validà applicatione sacrificiorū. Ex. g. si quis applicet sacrificium, pro eo, quem Deus destinavit Episcopum futurū huius Urbis, potest hæc applicatio esse valida, & potest esse irrita, pro
varijs

varijs casibus excogitabilibus
Pro quo aduerte, hanc applica-
tionem perinde significare,
ac si diceretur de singulis ho-
minibus: *aplico Sacrificium*
pro N. s; Deus destinavit illum
in Episcopum. hoc posito, vel
hæc destinatio est facta à Deo
independentem à fructu præ-
uiso huius sacrificij; & appli-
catio valet, vel dependēter, &
non valet ex ratione supradi-
cta. Quando tamen circum-
stantia dependentem à qua fit
applicatio, non solùm est iam
posita, sed est nota applicanti,
certùm est eam esse priorē natura
ad applicationem, & ad eius
fructum, ac proinde ab eis inde-
pendētem; & ideò cessat tunc
omnis scrupulus inualiditatis.

125 Vnum est discrimen.

I in.

inter Sacrificium, & Sacramentum, quod cū Sacramentum debeat esse signum sensibile humanum, debet proinde conditio illa, à qua Sacramentum pendet, esse cognoscibilis humano modo; Quocircà si apponeretur conditio quamvis omninò prior natura, sed nota soli Deo, vel nullo modo propagabilis naturaliter ad notitiam humanam ne ipsius quidem ministri, collatio Sacramenti esset inualida. Non sic applicatio sacrificij, vtpote quæ non est necesse vt sit sensibilis, & satis est, si persona cui applicatur, innotescat Deo, qui solus debet esse executor talis applicationis.

CA-